

↳ *Biró Krisztián*

Eldorádó ostroma

Te már otthon érzel a vonatútban,
én még csak hangosodó fékeket
a vállaimban. Mindketten évekre
csomagoltunk, és csak hagyjuk, hogy pár
kopott községtábla döntsön helyettünk.
Azt mondd, itt tisztább a levegő,
de szerintem a legtöbb tüdőlebeny
ugyanúgy tűpárna, mint otthon volt.
És ez is egy pontosan olyan város,
ami a halottairól lett híres.
Itt leszállhatsz. Én a következő
megállónál huszonéves leszek,
és még sehol nem láttam Európát.
De hát így tanultuk: darabonként
hagyni el azt, ami eltört, táskánkat
szorongatva utazni mindig a
rossz irányba.

Húlsz

I.
és úgy kaparsz a fagyott földbe, mintha
ide ásták volna valakidet,
mintha vasból lennének a körmeid
és kizárólag erre. Körbeáll
minden, amit valaha tönkretettél,
hogy a tiéd legyen.

II.
és új neveket adsz a színeknek. Már
úgy hívod őket, ahogy a többiek.
Vagy mindeddig színtévesztő voltál,
vagy most lettél végérvényesen az.

